

E. GABORIAU:

Zločin v Orcivalu.

(Dalje.)

Nazadnje so prišli do vode, pod tiste vrbe, kjer je hotel Filip urezati trto, in so našli grofično truplo. Pesek je bil globoko razgreben; človek bi bil sodil, da so ga razkropale noge, ki so iskale trdne opore. Vse je kazalo, da se je vršila na tem kraju poslednja borba.

Gospod Courtois se je v polni meri zavedal važnosti teh sledov. »Nihče naj se ne gane naprej,« je veljal. Samo on pa mirovni sodnik sta se približala truplu. Dasi obraza ni bilo moči razločiti, sta župan in sodnik vendar spoznala grofico. Oba sta jo že videla v tej sivi obleki z višnjevinimi našitki.

A kako je prišla sem? Župan je domneval, da se je iztrgala morilcem in priležala v svoji zbeganosti do vode. Oni pa so jo zasledovali; dohiteli so jo tu in ji zadali poslednje rane, tako da je padla in obležala.

Ta podmena je pojasnjevala sledove boja; tisto, kar so vlekli morilci po trati, je bilo najbrže grofovo truplo.

Gospod Courtois se je razvnel, izkušaje vcepiti svoje čujme mirovnemu sodniku. Toda oče Plantat ga je jedva poslušal; zdelo se je, da blodi z duhom sto milj odtod. Odgovarjal je le s posameznimi besedami: da, ne, mogoče.

In vrli župan se je trudil brez konca in kraja; tekal je semtertja, jemal mere in skrbno ogledoval pozorišče.

Voda na tem kraju ni bila globlja od črevlja. Naplavljenno blato, iz katerega so poganjali šopi perunik in nekaj mršavih vodnih lilij, se je spuščalo položno proti sredini reke. Voda je bila čista in malone stoječa; gladko, svetlo blato se je dobro videlo na dnu.

Ko je dospel gospod Courtois v svojem raziskovanju do teh ugotovitev, ga je prešinila nenadna misel.

»La Ripaille,« je zaklical, »stopite semkaj!« Starec je ubogal.

»Pravite,« ga je vprašal župan, »da ste zagledali truplo iz svojega čolna?«

»Da, gospod župan.«

»Kje pa imate čoln?«

»Privezan je, tamle ob travniku.«

»Peljite nas k njemu.«

Vsi navzoči so opazili, da je ta ukaz hudo vznemiril možaka. Zdrnil se je in prebledel vzlic opaljeni koži. Zasačili so ga celo, ko je ošinil sina z nekam grozečim pogledom.

»Pojdimo,« je rekel nato. Hoteli so kreniti okrog hiše; a sobar je nasvetoval, naj bi rajši prekorajčili jarek.

»To bo dosti bliže,« je dejal. »Tako stečem po lestvico.«

Odhitel je in se vrnil minuto kasneje s svojo improvizirano brvjo. Toda baš ko jo je hotel položiti preko jarka, je viknil župan:

»Stojte! Ne tukaj!...«

Sledovi, ki sta jih pustila zjutraj oče in sin na obeh straneh jarka, so ga zbudili v oči.

»Kaj pomeni to?« je dejal. »Očitno je nekdo hodil tod, in ne davno, zakaj stopinje so čisto sveže.«

Ukazal je položiti lestvico na drugem kraju.

Ko so prišli k čolnu, je vprašal starega Bertauda: »To, pravite, je čoln, s katerim ste šli davi po svoje vrše?«

»Da, gospod.«

»Povejte nam tedaj,« je nadaljeval župan, »katero orodje ste rabili: vaša mreža je suha, kaveji takisto, in vesla niso bila v vodi že delj nego štiriindvajset ur.«

Zmedenost obeh nepridipravov je postajala čedalje očitnejša.

»Ostanete li pri svoji trditvi, Bertaud?« je vztrajal župan.

»Ostanem!«

»A vi, Filip?«

»Gospod,« je zajecjal fant, »povedala sva resnico.«

»To se mi vidi!« je povzel gospod Courtois s porogljivim glasom. »Nu prav; na pristojnem mestu bosta pač pojasnila, kako sta mogla videti truplo iz čolna, v katerem se nista vozila. Kaj ne, kdo vruga pa misli na vse? Razen tega vama dokazujejo, da leži truplo tako, da ga ni moči — slišita? — da ga nikakor ni moči opaziti z vode. Treba bo tudi povedati, čigave so stopinje, ki se vidijo v travi ter držé od vašega čolna pa do kraja, kjer je več oseb večkrat zaporedoma prekorajčilo jarek.«

Bertauda sta pobesila glavi.

»Brigadir,« je ukazal gospod župan, »v imenu zakona primite ta dva človeka in jima zabranite vsakršno občevaranje med seboj!«

Filip toliko da se ni onesvestil. Stari La Ripaille pa je le skomignil z rameni ter bevsnil sinu:

»Zdaj imaš, kar si hotel! Viš!«

Brigadir ju je odvedel; zaprl je vsakega posebej in postavil pred vrata stražo. Mirovni sodnik in župan sta se medtem vrnila v park.

»In povrh vsega,« je mrmral gospod Courtois, »o grofu ne duha ne sluha!«

Treba je bilo pobrati grofično truplo.

Župan je poslal po dvoje desk, ki so ju s tisočerno opreznostjo položili na zemljo; tako so mogli do umorjenke, ne da bi bili pokvarili dragocene sledi.

Strah in groza! To je bila še smočil lepa, očarujoča grofica Tremorelska? To da je bil njen sveži, smehljajoči obraz, njene krasne, zgovorne oči, njena fina in duhovita usta?!

Ničesar njenega ni bilo več v teh ostankih. Zabuhi, blatni in okrvavljeni obraz je bil samo še rana; kos kože na čelu je bil odtrgan hkrati s šopom las. Obleka je visela v cumjah.

Uboga žena je bila dobila več nego dvajset sunkov z nožem; bili so jo z nekakšno palico ali s kladivom; teptali so jo z nogami ter jo vlačili za lase! ...

V levici je krčevito stiskala kos navadnega sivkastega sukna, ki ga je najbrže odtrgala od obleke kakega morilca.

Ko je ugotavljal ta žalostna dejstva in jih beležil za svoj zapisnik, je začutil ubogi župan v nogah tolikšno slabost, da se je moral opreti na brezsrčnega očeta Plantata.

»Zanesimo grofico v hišo,« je ukazal mirovni sodnik. »Nato bomo izkušali najti grofovo truplo.«

Sobar in brigadir, ki sta se medtem vrnila, sta morala poklicati ostale služabnike na pomoč. Hkrati ž njimi so pridrevile na vrt tudi ženske.

Vzdignil se je neznošen koncert vzklikov, jadikovanja in preklinjanja.

»Oh, lopov! Tako vrolo ženo! Tako dobro gospo!«

Videlo se je, da je služinčad obožavala Tremorelsko gospo.

Baš ko so položili grofično truplo v pritličju na biljard, so javili županu prihod preiskovalnega sodnika in zdravnika.

»Vendar žel!« je zamrmral dobri gospod Courtois.

In s tišjim glasom je dodal:

»Vsaka medalja ima dve strani.«

Prvič v življenju je iskreno preklinjal svojo častihlepno in se kesal, da je postal najuglednejši veljak v Orcivalu.

III.

Preiskovalni sodnik okrožnega sodišča v Corbeilu je bil tiste dni gospod Antoine Domini, odličen uradnik, ki se je povzpel kesneje do visokih dostojanstev.

Gospod Domini je štiridesetleten moč prav zale postavil in obdarjen s prijetnim, izrazitim, in vse preveč resnim obrazom.

Zdi se, da je v njem vtocišena vsa — katerikrat morda pusta — slovesnost uradne oblasti.

Veličanstvenost sodniškega posla mu je prešla tako zelo v kri in meso, da ji žrtvuje svoje življenje in si prepoveduje tudi najbolj nedolžno zabavo.

Ta moč živi sam; baš toliko da se pokaže ljudem. V posest sprejema le redke prijatelje, ker noče, da bi se človeška slabost približala posvečenemu značaju sodnika in pozabila spoštovanje, ki mu ga dolguje. Ta razlog je tudi kriv, da se n oženil, čeprav se čuti ustvarjenega za rodbinsko srečo.

Vedno in povsod je zgolj sodnik, to se pravi, hnatično uverjen predstaviteelj Pravice, ki je njemu najvzvišenejši zaklad človeštva.

Dasi vesele pravi, se vendar dvakrat zaklene, kadar ga sili smeh. Duhovit je, toda če mu po naključju uide doviti, bodite prepričani, da bo delal zanj pokoro.

Svojemu stanu je vdan z dušo in telesom; niče ne bi mogel vestneje vršiti tega, kar smatra on za svojo dolžnost. Pri tem pa je tudi neizprosnejši od vsakogar drugega. Prerekanje o kateremkoli členu kazenskega zakonika z njegovih obeh nezasišano. Zakon govori — to mu zdošča; z zaprtimi očmi in zamašenimi ušesi ga izpolnjuje po rki.

Od hipa, ko so začne preiskava ne zatise več čij; noben trud mu ni prevelik, kadar je treba odkriti resnico. Vlic tenu pa ga nimajo za dobrega preiskovalnega sodnika: zvičajna borba z osumljenecem se mu upira in nastavlja lopou past je v njegovih očeh nizkotno; z eno besedo, moč je trnglav, katerikrat do absurdnosti, in kadar ga prime, bi tajil since sredi belega dne.

Orcivalski župan in oče Plantat sta vstala in sopila preiskovalnemu sodniku naproti.

Gospod Domini ju je pozdravil resnobno kako dvoje neznanec ter jima predstavil moža pri šestdesetih letih, ki je bil ž njim.

»Gospoda,« je dejal, »evo gospoda doktorja Gendrona.«

Oče Plantat je stisnil zdravniku roko; gospod župan mu je naklonil svoj najmilostljivejši uradni smehljaj.

Doktor Gendron je dobro znan v Corbeilu inširoj njegove okolice; celo slaven je, vzlic bližini pariške onkurence. V zdravniški praksi ga odlikuje spretnost brez primere; svojo umetnost ljubi ter jo izvršuje s strastjo inogodljivim bistroumjem. Toda slava doktorja Gendrona teelji bolj v njegovem vedenju nego v njegovih zaslugah. Lijte pravilo; da je »original« ter občudujejo njegovo svobodnaško pozo, njegovo podčrtano skeptičnost in njegovo narejaj sirovost.

(Dalje prih.)

Danes zabavni večer društva „SOČA“ v TIVOLI (hotel).

P. n. gospodinjje, šivilje, krojače, čevljarje, in sedlarje opozarjamo, da se dobijo zopet najboljši šivalni stroji

„Gritzner“

v vseh opre mah materijal predvojni, cene najnižje edino le pri

Josip Petelincu

Ljubljana, Sv. Petra nasip št. 7.

Pouk v vezenju brezplačen!

Istotam igle, olja, vse nadomestne dele za vse sisteme šivalnih strojev in koles. — Potrebščine za šivilje, krojače, čevljarje, brivce, sedlarje, toaletno modno blego, srajce, kravate, ščetke, palice.

Galanterija, gumbi, na veliko in malo!

Najnižje cene! Točna postrežba!

Jakob Pavlič

oblastveno preizkušeni tesarski mojster

Domžale

prevzema vsa v to stroko spadajoča dela po danih in lastnih načrtih.

PARKETNE deščice

dobavlja in polaga v mestu in na deželi

Anton Bokal, Ljubljana

Slomškova ulica šte. 19.

Telefon 527.

Med dobrim najboljšim!

Pfaff šivalne stroje, Puch in Waffenradkolesa

Pnevmatika in druge potrebščine priporoča po solidih cenah

TVRDKA

IGN. VOR, specialna trgovina šivalnih strojev in koles

LJUBLJANA, Sodna ulica št. 7.

Kranjske tvornice „TITAN“, Krmnik pri Ljubljani

sprejmejo

več mlajših, dobro kvalificiranih

železninarjev

v svojstvu pomožnih komisijonarjev pod ugodnimi pogoji, v sto službo.

LAVOSLAV MRNČIČ

trgovec

SLAVICA MRNČIČ

roj. JERIN

POROČENA

Zagorje o. S., dne 28. junija 1922.

Leo Meden

Marica Meden

roj. Kraus

poročena

V Chicagi (Ill.), dne 24. junija 1922.

Prostovoljna javna dražba.

V sredo 5. julija 1922 ob 3. uri popoldne se vrši v skladišču „Balkan“ na Dunajski cesti prostovoljna javna dražba skoraj popolnoma novih mobilij: popolna spalna oprava, salonska oprava, slike itd. Med mobilijami je tudi več komadov starinske vrednosti. Ogleda se lahko v ponedeljek in torek v skladišču Balkana.

Prva slovenska tvornica

lesenih žaluzij

Weissbacher

lesnoindustrijska družba

z o. z.

Ljubljana, Dunajska cesta 66.

izvaja vsakovrstne žaluzije in sprejema vsa v to stroko spadajoča popravila.

Telefon 114. Brzojav: Weissbacher - Ljubljana.

Zvezna tiskarna in knjigarna

V LJUBLJANI - Wolfova ulica šte. 1.

Poštni predel 74. :: :: :: :: :: Telefon 359.

izvršuje vsa tiskarska dela po konkurenčnih cenah ter se za cenjena naročila najtopleje priporočamo.

Zahtečajte proračun! **Točna postrežba!**